Č. 200.

Zabírání bytů. * Opouští-li někdo právem svůj byt v obci, aby se nastěhoval do svého domu v obci jiné, nemůže mu byt v obci této zabrán býti z důvodu, že bydlí dosud v obci oné.

(Nález ze dne 8. října 1919 č. 4924.)

Věc: Václav Hruška v Kobylisích proti okresní správě politické v Hořicích o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká zabrání 2 pokojů a 1 kuchyně, zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Městská obec Hořická zabrala na základě nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. a zmocnění politickým úřadem zemským uděleného v domě č. pop. 935 v Hořicích, stěžovateli vlastnickým právem náležejícím, byty a to:

1. usnesením ze dne 3. května 1919 č. 3654/19 byt skládající se z pokoje a kuchyně do dvora,

2. usnesením z 9. května 1919 č. 3903/19 byt skládající se ze 2 světnic v přízemí — oba z důvodu, že jsou prázdné.

Okresní správa politická v Hořicích rozhodnutím nyní naříkaným ze dne 10. července 1919 nevyhověla odporu stěžovatelovu s odůvodněním, že v městě Hořicích jest naprostý nedostatek bytů, stěžovatel že však má dosud byt v Kobylisích, v němž možno mu nadále setrvati bez jakéhokoliv poškození.

Stížnost na rozhodnutí to podaná uvádí, že stěžovatel jest nucen do Hořic se přestěhovati, že proto dal v únoru t. r. nájemníkům ve svém domě k terminu květnovému výpověď, aby v něm mohl bydliti a upravil z bytů uprázdněných jeden o 2 pokojích a kuchyni pro své obývání, druhý byt o jednom pokoji dal obci k disposici. Byt pro své obývání převzal stěžovatel dne 1. května, má v něm od 2. května některé věci a 4. května počato bylo s úpravou bytu; nebyl proto byt ten prázdný.

Při komisi obecní za účelem zjištění škod dne 2. května t. r. konané oznámil prý stěžovatel obecnímu úřadu, že se do bytu nastěhuje a že jej pro sebe upravuje.

Stěžovatel navrhuje, aby naříkané rozhodnutí zrušeno bylo, pokud se týká jeho bytu o 2 pokojích a kuchyni s příslušenstvím.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Naříkaným rozhodnutím zabrány byly byty v domě stěžovatelově z důvodu, že jsou prázdné. Opírá se tedy rozhodnutí o ustanovení § 6, čís. 1 nař. vlády o zabírání bytů, dle něhož mohou býti zabrány byty prázdné, které nejsou pronajaty. Ustanovení to má zřejmě na mysli jen takové byty, které jsou určeny k pronajmutí, nikoliv tedy byt, jenž jest majiteli domu pro jeho vlastní obývání skutečně nutným. Je-li byt, jehož majitel domu pro své obývání potřebuje, prázdný jen proto, že majitel domu pro nějakou přechodnou překážku nemohl dosud bytu toho užívati, nemůže okolnost ta býti důvodnou pro zabrání ve smyslu § 6, č. 1 cit. nařízení.

Stěžovatel, který nebyl před rozhodnutím o zabrání bytů v jeho domě uprázdněných slyšen, namítal odporem svým, že bytů oněch — kromě jednoho pokoje — potřebuje pro své vlastní obývání, poněvadž je poměry svými nucen přestěhovati se do Hořic.

Žalovaný úřad vycházeje z předpokladu, že stěžovatel nepotřebuje v obci Hořické bytu, poněvadž má byt ve svém dosavadním bydlišti, opírá své rozhodnutí zřejmě o okolnost, že stěžovateli odepřeno bylo obcí povolení k přesídlení do Hořic. Tento zákaz přesídlení byl však odstraněn, jak současně vydaným nálezem tohoto soudu[1]) jest vysloveno, tím, že o stížnosti proti tomu podané nebylo II. stolicí do 3 neděl rozhodnuto.

Z práva stěžovatelova a vůle jeho, bydleti v obci Hořické a obývati místnosti ve svém vlastním domě, plyne však nepřípustnost zabrání místností, jichž stěžovatel v domě tomto pro sebe má zapotřebí a jest proto zcela nerozhodno, že stěžovatel dosud měl neb ještě má byt v obci jiné.

Jeví se tudíž důvod, o který se naříkané rozhodnutí opírá, nezákonným.

Č. 201.

Zabírání bytů: Podmínky zabrání bytu, jehož majitel déle 4 neděl neužívá proto, že dlí jinde na letním pobytu.

(Nález ze dne 10. října 1919 č. 4916.[1])

Prejudikatura: srovn. nálezy č. 146, 161, 162 a 163 této Sbírky.

Věc: Ing. W. Rödl a Gisela Rödlová v Karlíně spolu s Ph. Drem Františkem Grafem v Praze (adv. Dr. Oskar Taussig z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Společný bytový úřad v Praze (bytový senát v Karlíně) rozhodl na základě § 6, čís. 2 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. zák. a nař. usnesením ze dne 11. srpna 1919, že zabírá byt stěžovatelův o 5 pokojích s příslušenstvím v domě č. pop. 483 v Karlíně, poněvadž jest prokázáno, že byt je déle než 4 neděle neobýván (od 4. června 1919). —

O stížnosti vytýkající nezákonnost tohoto rozhodnutí i vadnost řízení uvážil nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí zakládá se na skutkovém zjištění, že byt stěžovatelů částečně nábytkem opatřený, je od 4. června t. r. neobydlen, že majitel bytu odjel za svým povoláním do Vídně, jeho rodina pak že odjela na letní byt. Tento skutkový základ však nedostačuje k posouzení a rozhodnutí, jsou-li dány předpoklady stanovené pro zabrání bytu v § 6, čís. 2 nař. vl. o zabírání bytů.

Ustanovení toto předpokládá zřejmě, že majitel bytu má ještě jiný byt, jehož trvale používati může (nález ze dne 1. září 1919 čís. 3748). Brá-

[1]) Stejně rozhodnuto i v jiných obdobných případech.